

કુદરતે પોતાનું રૌદ્ર રૂપ ભતાવતાં પહેલાં વગાડેલા બધાં જ એલાર્મ બેલ માણસના બધિર તંત્રને અથડાઇને પાછા વળ્યાં, શાંત પાણીમાં કાંકરી નહિ પણ પથરો નાખવાની માણસ જતને ટેવ પડી છે અને હવે એનાં માઠા ફળ આપણે ઉત્તરાખંડની તબાહીમાં જોઈ રહ્યાં છીએ

પ્રિય સાખી,

ટી.વી. પર ઉત્તરાખંડમાં થયેલી ભર્યાંકર તબાહીના વંવાડા ખડા થએ જાય તેવા દૃશ્યો ચાલી રહ્યા છે ને દીરે દીરે મસ્તિષ્ઠ શૂન્ય થતું જાય છે.

સંવાદાતાના અવાજો કે કોલાહલ મિલકુલ શાંત થઈ જાય છે અને કોઈ નાના બાળકનો ઝુસ્કાં લેતો રહેતો સમગ્રની વેદનાનો રહેતો બની જાય છે. મનમાં રવીનનાથ ટાગોરની “નિર્ગરિં સ્વામલંગ”ની પણીતો વહેલા લાગે છે -

“રવિ અસ્ત પામે છે, અરદયમાં અંધકાર છે અને આકાશમાં અજવાણું!

નત નયાન સંદ્યા દિવસની પાછળ દીમે દીમે આવે છે;

માંડ માંડ વહે છે વિદાયના વિધાદાથી થાકેદો સંદ્યાનો વાચું!

બે દ્વારામાં દ્વાર મૂકીને ભૂષી આંખે બે ભૂષી આંખોમાં તાકી રહ્યો છું! શોંખું છું કે તું કચ્ચા છે? તું કચ્ચા છે?

જે અસૂત તારામાં છુાબેંદું છે તે કચ્ચા છે?”

ઇશ્વર તિથે એટું કહેવાય છે કે તેને ખૂબ સુનું - સુનું અને એકાંતું લાગતું હતું ઓટે પ્રમાણમાં સૃષ્ટિનું સર્જન કર્યું “એક અણુ બહુ સ્વયામ!” આંકે અમેરિકન કર્તિ જેસાં જીસનને આ વિશ્વ પર એક જીવ લાગતું છે તે તેણે પોતાની રીતે ઇશ્વરનાં અને ઇશ્વરનાની વાત કરી છે. તે કઢે છે કે ઇશ્વર અવકાશની બાદભર આવાં. તેમણે આજુબાજુ જોયું અને બોલ્યા, “હું સાવ એકલો છું, હું માણસાથી સૃષ્ટિનું સર્જન કર્યો. હણારો મધ્યાત્મા કર્તાંથી વિશેષ કાળો અંહાલાં તેમણે ભોગે, એ હણ્યા, મધ્યાત્માની વિશેષાં થયો, અંધકાર હણી ગયો. કેવળ મધ્યાત્માં ચાલ્યો, આ સારુ થયું. ઇશ્વરે પોતાના હણાથાં મધ્યાત્માની પુંજ લીધી અને એમણે સૂર્ય બનાવ્યો. સૂર્ય તરફો સુકી દીધો. બાકીના મધ્યાત્માંથી એકલીને દડો અંધકારમાં ફુંક્યો અને તેમણે મગટાં ચંદ્ર અને કિંતારા. પોતાની દરયાની ઇશ્વર રાજુ થયાં અને કહ્યું, “ચાલો આ પણ સાંચ થયું.”

ઇશ્વર એક પગથિયું નીચે ઉત્તર. સૂર્ય તેમની જમણી બાજુથે... ચંદ્ર ડાબી બાજુથે. માથા પર તારાઓનો ગગામગાટ. પૂઢી ચંદ્રન નીચે અને ઇશ્વર ચાલ્યાં. તેના એક પગાં ખીણ અને બીજા પગાં શિખર. એ તીળાના રહ્યાં જોયું પૂઢી તસ અને ઉજાજ. એથે સાત સંમદ્દર વહેતો કર્યા. આંખ ચોળી અને વીજળી જલકડી. તાળી બજાવી અને વાદળીમાં ગડગડાટ થયો. પૂઢીના પાણી નીચે વહેવાં લાગ્યાં. લીલુલુંમ ધાસ ઉગ્યું. સુંદર કુદો પીઠ્યાં. વૃક્ષની રોચે આગળીની લેમ આકાશનો માર્ગ ચીંદીની હતી. કાંઈ ઘાટાદાર વૃક્ષો પોતાના હણ ફૈલાવ્યા, સરોવરો ચચાવ્યા. સમુદ્ર ને મળના નીચીઓ દોડી અને... ઇશ્વર કર્યીથી હસ્યા. તેમની આજુબાજુ મેઘનુઝું વીઠાંગ વળ્યું. તેમણે પોતાનો હણ તીરો કર્યો. દરિયા પર હણ ફેલ્યો કર્યો. જમણી નીચે એ હણ એને હણ નીચે થણે તે પહેલાં માછલીઓ ઉછળવાના લાગ્યા. પંખીઓ એવાં લાગ્યા. જગલમાં પણ્શું ભેદભાવ લાગ્યા ને આકાશમાં પંખીઓની પાંખના ફક્કડાથી ગુજું ઉઠ્યું.

ઇશ્વર પોતાની જ ચેલી સૃષ્ટિના મોહમાં પડી ગયાં, સૂર્ય, ચંદ્રન જોયાં જ કર્યા. સાયુદ, જંગલ, પક્ષી, પ્રાણી બદાંથે જોયા કર્યા. અને... ઇશ્વર બોલ્યા, ‘‘હજુ પણ હું સાવ એકલો છું, એકલાવાથો છું.’’

પણી ઇશ્વર એક જિંદગાં પર વિચારાગન દશામાં બેઠા. ઊડી પહેલોના નીદીના પટ પટ બેઠા. હણાથાં માણું ટાળીને તેમણે માત્ર વિચાર્ય કર્યું અને કહ્યું : “હેવે હું માણસાથી માણસ સજ્જાશી!” નીદીની પથારી પરથી બેઠા થયાં માટીનો એક પિંડ લીધો અને ઇશ્વરે તેમની સર્જનશક્તિની પરાકારા સમા માણસનું સર્જન કર્યું. આ એજ ઇશ્વર છે, જેમણે સૂર્યને સર્જયો અને આકાશમાં રિથર કર્યા. આ એજ ઇશ્વર છે, જેણે હણની મધ્યામાં પૂઢીને

સર્જ્યો. પિડમાં એક કુંક મારી અને જુવતો જાગતો હસતો-કફતો ઇશ્વરની પ્રતિકૃતિ લેવો માણસ સર્જ્યો.

ઊં શાંતિ : ઊં શાંતિ : ઊં શાંતિ :

કાચ અહી પૂડું થાય છે. પણ કવિઓ કશું જ કશું નથી. પણ એક હંકીકતનો ઉદાહ અહીં થાય છે કે માણસના સર્જન પણી જ ઇશ્વરને શાંતિ મંત્રની જરૂર પડી. મામસ સિવાયની સૃષ્ટિ હતી. ત્યાં સુધી ઇશ્વરને સૃષ્ટિમાંથી જ શાંતિનો આર્વિભાવ થતો હતો. તેને શાંતિમંત્રની જરૂર નહોતી. પણ માણસના આવ્યા પણી જ અશાંતિની શરૂઆત થઈ. દેવ બનાવાની હ્યાયમાં, સૃષ્ટિના બધાં જ રહ્યાંનો તાગ મેળવી લેવાની હ્યાયમાં, પ્રભાંડને સર કરી લેવાની હ્યાયમાં, સર્વાને પૃથ્વી પર સર્જાવાની હ્યાયમાં, માણસ કચારે દાનવત્વના સીમાઓ પાર કરી ગયો તેની લાણકારી જ ન રહી. સૃષ્ટિના જ તત્ત્વો લઈ પોતાની સુધી સર્જાવાની મધ્યામણમાં કુદરત ઉપર આપણે રીતારણની બાળકાર જ કરી નાંન્યાં છે. આંકડાં વૃદ્ધાં કાપીને પ્રકૃતિને વલ્લાણીની નથી કરી નાંની? ડોયા વિખાણોની હોડમાં સ્કાય જ્યેષ્ઠ તીળના કર્યા, ઉડતા પીણાને જોઈને વિમાનો બનાવ્યાં, પ્રીમાંથી વિજાળ પગાટા. મહાવિનાશકારી વાગોગું બની માનવજલ પ્રકૃત પર તૂટી પડી. ભગવાને સોના જેવો બનાવેલો માણસ મારીપોની નીકળગો.

સુખ-સાહુનીની દોડમાં, રાજકારણના આટાપાટમાં, કાદવ ઉછાળવાની નમગતિ રમત રમતો પિતળની માણસ પોતાના સર્જામાં એટોલો અંધાં જાયો કે કુદરતે પોતાનું તૈદ રૂપ બતાવતાં પહેલાં વગાડાં બધાં જ એલાર્મ બેલ માણસના બધિર તંત્રને અથડાને પાણ કલ્યાં. શાંત પાણીમાં કક્કાની નહિ પણ પથથો નાખવાની માણસ જાતેને દેવ પડી છે. અને હવે એના માઠ કણ આપણે ઉત્તરાખંડની તબાહીમાં ભેદ રહ્યાં છીએ. બસ? મુદ્દાનુંકુમાર કહે કે,

“એસ શહર મેં વો કોઈ બારાત હો યા વારદાત,

કિસી ભી બાત પર ખુલ્લતી નહિ હૈ બિડકીયાં”

- બહુ થાય તો સરકારને થોડી લાડી લઈએ છીએ, તંત્રાં આવા સમેય કીંઠી રીતે કામ કર્યું ભોજાં લઈએ તેની સૂર્યિયાણી સાવાહી આપ-ને કર્યી લઈએ અને પટ્યું... આપણો માનવ ધર્મ પૂર્વી થયો. ખરેખર તો જુવાનિયાઓ તીમાં બનાવીની ઉત્તરાખંડમાં લાંબો લાકોને બચાવવા માટે જોજોજહેત કરતાં મુહીબર કિપાએનો વહાને જ જરું ભોજાએ? રેખ્યાને ટ્રોકી જુલ્યાં પણી કરોડોના ઇમાન મેળવનાર કિક્કટો જયારે પાડિતો માટે એક ઇપિયો પણ ન આપે ત્યારે તે કિક્કટો ને દેવ બનાવીની માણ અછાંગાના બદલે તેમનો વિરોદી ન કર્યા ભોજાએ? દેશની ગરીબ ગણાતી હોકી તીમને જયારે પુર પાડિતોને સહાયતાની જાહેર કર્યે છે ત્યારે તે વારે તેમના ખેલાડીઓને લહેટાં બિરદાવાના આપણી કણ્ણ નથી? મૂતકીને શક્કાંગલી આપવાની અને કુદરત પણે આપણાં કાર્યો નહિ પણ દુષ્કર્માંની માઝી માંગવાનો એક માત્ર ઉપાય તે આ ચોમાસામાં દરેક મૂતક ઈઠ દસ-દસ વૃક્ષો વાવવાનો અને માત્ર વાતીને હાત નહિ ધોઈ નાંખાવાના બલકે તેને ઉછેરીને મોટા કરવાનો સંકલ્પ લેવો જોઈએ.

બાકી અત્યારે તે ઇશ્વરને થતું છો કે મારી એકલતાનું હુદ્દ ઓછું હતું કે વધારાના માત્ર માણસનું હુદ્દ પણ વહેરવાનો વારો આવે! “માણસ” ની “માણસાઈ” ભૂષીઓ ઇશ્વર હેવ હુદ્દી થઈને એઠો એના બધાથાં સુકાદ ગયેલી નાદી કે કાંઈ એનું પોતાનું જ માણું ટાણી પડ્યું છે. શાંતિમંત્ર નાદ લેંકાં પ્રકૃતિમાં બોદા થઈ ગયા છે! બસ વાદળોને ડાઈક વિનંતી કે હવે હિમાલાયને બખો! જેણો કરો લાપાણ! - તારી સ્વાનિ

નાગરવેલના અલગ અલગ પ્રકારો છે, મોટા કદનાં બંગલા પાન, નાના કદનાં તીખા એવા કપૂરી પાન આદિ અનેક જાતિઓ જોવા મળે છે

બધા લોકો માટે શોખ તો બધા લોકો માટે જરૂરિયાત સામાન્ય નાગરવેલના પાન એટલે જાણે ભારતની અસ્થિતાનું એક છોગું છે. આપણા આદિ ગંધોમાં પણ જેણો ઉલ્લેખ છે તેવા નાગરવેલના પાનનું ચલાય જાએ સત્ત-દ્વારા એતા અને કહિયું એમ ચારે ચુગાંમાં ભાડોભાડ હોય તેમ જણાય છે. અનેમાં વળી સુલતાનો અને મુગલ બાદાશાહોના આગમન બાદની સંસ્કૃતિમાં તો તેનું મહિંદ્ર ઓર વદ્યનું. આચુર્દેહમાં પણ દિનાચરિયાના ભાગ રૂપે જ તામ્બુલસેવન' નું વર્ણન છે. આમ તો ભગવાનને ચ પાન ભાવતા જ હોય કારણ કે યથાયાગ્રાહિમાં પણ આપણે દેવો ને તામ્બુલ (પાન) અપણા કરીએ છીએ.

પાન આમ તો પાચન માટે તેમજ મુખયુદ્ધ માટે સારું જ છે પણ એ નિર્દોષ સ્વરૂપે હોય તો જ ગુણકારી બને છે. એ પાનમાં અધરા અદરા નંબરોની તમાકુ કે કિમામો નાખતા લાભ કરતા હાણા વદ્ય થાય. એટલે આપણે એ દ્વારાનમાં રાખીએ કે આહી જે કોઈ ગુણોનું નિર્દર્શન કરીશું તે નિર્દોષ સ્વરૂપે લેવામાં આવતા પાનના ગુણોનાં સંદર્ભ હશે.

પાનનો સ્વાદ તીખો, તમતમાઈ ઉપાયે તેવો અને સુગંધ ચુક્ત છે. તે જીલ્લેખત્વાને ઉદેખના આપે છે. પાન ખાવાયી મૌંની વિરસતા, જેચાદપણું, દુર્ઘાસ, ચીકાશ આદિ નાશ પામે તે પાયક રસોનો સાવ પણ વધારે છે.

શિખંડ પૂર્વી જેવા ભારે ભરખમ ખોરક દાઢો હોય પેટનું ભારેપણું પણ દૂર કરે છે.

આમ તો નાગરવેલના અલગ અલગ પ્રકારો છે. મોટા કદનાં બંગલા પાન, નાના કદનાં તીખા એવા કપૂરી પાન આદિ અનેક જાતિઓ જોવા મળે છે.

નાગરવેલ (પાન) નિરામય

- ડૉ. કેદાર ઉપાધ્યાય

- સલોખમાં કોરા પાન ચાવાયાથી ફાયદો થાય છે. શાસનળીનો સોજો મટે છે. બાળકને શરીરી થથ હોય તો હળવો શેક કરવાથી છાતી પરની જમેલો કદ છુટો પડી જાય છે.

- આમ, નાગરવેલના પાન ખરે જ ગુણકારી છે પરંતુ જે આ પાલની લત લાગી જાય તો આ જ પાન શરીરમાં રોગો ઉત્પન્ન કરે છે. કે લોકો દિવસનાં અનેક પાન આદાટ ને કારણે ખાય છે તેનું પાચનતંત્ર તેમજ દાંત તથા મુખ બાગડે છે, અનેક રોગો થાય છે. પિતા પ્રકૃપિત થાય છે કે વળી અનેક રોગોનો નોંતરે છે. આથી સંખ્યાપૂર્ક, જરૂરિયાત સમયે નાગરવેલના પાનનો ઉપયોગ કરવો હિતાવર છે.

નાગરવેલના પાન ખરે જ ગુણકારી છે પરંતુ જે આ પાનની લત લાગી જાય તો આ જ પાન શરીરમાં રોગો ઉત્પન્ન કરે છે